

PLE NÚM. 25

ACTA DE LA SESSIÓ EXTRAORDINÀRIA DEL PLE DE L'EXCM. AJUNTAMENT D'ALZIRA, DEL DIA TRENTA DE DESEMBRE DE 2006. PRIMERA CONVOCATÒRIA.

PRESIDENTA:

Elena-Maria Bastidas Bono

ASSISTENTS:

María Consuelo Berenguer Bort
Eliseo Candela Huerta
María Consuelo Martínez Sanchis
Manuel-José Nebot Luis
David Mascarell Furió
Raúl Ull Perucho
Eusebio-Bernardo Laudes Cano
Pedro-Claudio Grande Diago
Juan-Arturo Gallego Sapiña
Remedios Abad España
Bernardo Martínez Pérez
Juan Santacreu Silvestre
Gisela Blasco Perepérez
Rosa-María Sanchis Llácer
Carles Aranda Mata

SECRETARI:

Hilario Sanchis Pellicer

ABSTENTS:

María Dolores Ortega Miñarro
María Antonia Martí Camps
Laura Salvador Gómez
Rafael Mompó Monzonís
Alfredo-Javier Garés Núñez

A la Casa Consistorial de l'Excm. Ajuntament de la ciutat d'Alzira, i en la Sala de Sessions, en audiència pública, a les vint hores i vint-i-cinc minuts del dia trenta de desembre de dos mil sis, es va reunir amb caràcter extraordinari, amb citació prèvia a l'efecte i en primera convocatòria, el Ple de l'Excm. Ajuntament, sota la presidència de la senyora alcaldessa-presidenta, Elena-María Bastidas Bono, i assistència dels quinze regidors que al marge s'expressa, que amb la senyora presidenta en sumen setze, de la totalitat de vint-i-un que de fet i de dret componen el Ple de la Corporació. Per tant assisteix la majoria necessària i suficient de la tercera part del nombre legal de membres del Ple de la Corporació, per a celebrar sessió en primera convocatòria, prevista en l'article 46 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril i en l'article 90 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals, aprovat pel Reial Decret 2568/86, de 28 de novembre. I sense que hagen assistit les senyores y els senyors regidors que igualment al marge es relacionen: Maria Dolores Ortega Miñarro, Maria Antonia Martí

Camps, Laura Salvador Gómez, Rafael Mompó Monzonís i Alfredo-Javier Garés Núñez. La sessió compta amb l'assistència del senyor secretari, Hilario Sanchis Pellicer, que autoritza la present.

Abans de donar inici a la present sessió plenària, pren la paraula la senyora alcaldessa per a manifestar: << Vull mostrar la més enèrgica condemna davant de l'atemptat d'este matí a la terminal quatre de l'aeroport de Madrid, així com a fer pública la nostra solidaritat amb els ferits i els familiars de les dos persones que hores d'ara continuen desaparegudes.>>

La senyora presidenta declara oberta la sessió, i ordena que es procedisca en legal forma.

ÚNIC.- IMPOSICIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA DE L'ACTUAL ANY 2006.

A l'inici de l'únic punt de l'ordre del dia, pren la paraula l'alcaldeessa i es dirigeix als senyors membres de la Corporació i al públic assistent, manifestant: << Corporació municipal, homenatjats, familiars, amics, poble d'Alzira. Un any més ens reunim en estes dates tan assenyalades per a celebrar este Ple de la concessió d'insígnies d'or amb l'escut de la ciutat corresponent a l'any 2006. El Saló d'Actes de l'Ajuntament és l'escenari escollit enguany per a trobar-nos de nou en un dels actes que per als alzirenys és un dels més emotius.

Benvinguts i benvingudes a este Saló d'Actes on anem a commemorar esta data històrica per a la ciutat de la millor manera que ho podríem fer, amb el reconeixement d'aquells alzirenys i alzirenyes que amb el seu treball personal com a professional fan que el nom d'Alzira creue les nostres fronteres i ens faça sentir cada vegada més orgullosos de pertànyer a esta ciutat.

Es tracta de persones que són un clar exemple dels elements indispensables per a poder dur a terme una ciutat de futur, un clar exemple del nostre present i que ens fa mirar amb il·lusió el temps que vindrà.

Anem, per tant a escoltar en la veu del senyor secretari de l'ajuntament eixes trajectòries personals i professionals que donen sentit, juntament amb la commemoració de l'entrada pacífica de Jaume I, este acte.>>

Pren la paraula el senyor secretari de l'ajuntament que manifesta: << Moltes gràcies. Com a secretari d'este Excm. Ajuntament de la ciutat d'Alzira certifique que el Ple de l'Ajuntament, en sessió celebrada el dia 28 de desembre de 2006, va adoptar entre altres el següent acord:

<< 23-É).- EXP. 06/534.19.- PROPOSTA DE CONCESSIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA PER A L'ANY 2006.

Es dona compte del dictamen de la Comissió Informativa de Benestar Social, de 27-12-2006, sobre la concessió de les Insígnies d'Or amb l'Escut de la Ciutat d'Alzira per a l'any 2006.

Atés l'acord de la Junta de Portaveus adoptat en les reunions dels dies 17 i 24 d'octubre del 2006, sobre concessió de les Insígnies d'Or amb l'Escut de la Ciutat per a l'any 2006, i prèvia l'oportuna votació, el Ple de l'Ajuntament per unanimitat, ACORDA:

Concedir la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat per a l'any 2006 a les persones físiques i jurídiques que seguidament s'indiquen, amb l'expressió de la modalitat en què és concedix la susdita insígnia:

A Estefanía Juan Tello, en la modalitat d'Esports.

Estefania Juan Tello va nèixer a Alzira el 17 d'agost de 1981. Amb sols 11 anys, va començar la pràctica de l'halterofília en el vell gimnàs del Club Halterofília Alzira, de la mà, naturalment, de Julián Perea.

Amb 13 anys, Estefania va quedar subcampiona d'Espanya a Gandia però la Federació no li atorgà la medalla d'argent perquè no tenia encara l'edat mínima per competir.

Amb 14 anys, 7 dies i 41 quilos de pes, Estefania va participar al seu primer torneig internacional, el campionat d'Europa infantil que es disputava a Grècia i on va acabar en segona posició. Com a conseqüència d'això, el seleccionador nacional es va fixar amb la qualitat d'Estefania i va decidir que fóra becada en la residència d'alt rendiment Joaquín Blume de Madrid, on entrenen els millors esportistes espanyols.

Un any després, en 1996 va aconseguir el primer entorxat europeu en categoria sub 16 i la medalla d'or en l'europeu absolut en la modalitat de dos temps, títol que obtindria sols un any més tard. Així mateix, també va obtindre tres medalles de bronze al campionat del món junior.

A eixa edat són moltes les competicions que les grans esportistes com ella han d'afrontar sense temps per al descans. Començà a participar als campionats de la Unió Europea i guanyà tots aquells en què va participar. Un total de 9, fins que va acomplir l'edat límit per participar, 23 anys.

Des d'aleshores no ha tingut rival a Espanya. Fins a juliol d'engany ha obtingut 16 campionats d'Espanya en totes les categories que ha participat: infantil, júnior i absoluta.

En 2000 es va produir un dels moments àlgids de la seua carrera esportiva: el títol nacional, el títol de la Unió Europea, subcampiona d'Europa junior i absoluta i Campiona del món júnior.

Continuaven els triomfs a tots els nivells i la Federació Espanyola va decidir crear una nova competició: La Copa d'Espanya on totes les alçadores, sense diferenciar el pes corporal, s'enfrontaven entre elles. Estefania Juan també ha demostrat ser la millor en pujar al més alt del podi en 4 de les 5 participacions. En una d'elles, la disputada a Alzira va ser subcampiona.

2006 ha sigut l'any de plenitud d'Estefania Juan. Amb 25 anys ha aconseguir el títol nacional i per primera volta en la història de l'halterofília espanyola femenina el segon títol de Campiona d'Europa absoluta. A més a més, ha obtingut la seua millor classificació en un Mundial. A Santo Domingo (República Dominicana) Estefania va ser quarta en arrancada i cinquena en dos temps i total olímpic, i es va quedar a sols dos quilos de proclamar-se subcampiona del món.

Els últims triomfs no queden lluny en el temps. El primer cap de setmana del present mes de desembre va guanyar també la Copa del Mediterrani, una nova competició que agrupa els països dels tres continents que banya el Mare Nostrum.

Els títols s'aconsegueixen gràcies a unes marques i en això Estefania també ha sigut la millor d'Espanya: en la seua carrera ha batut els rècords d'Espanya més de 100 vegades i actualment té tots els rècords nacionals en les categories de 48 i 53 quilos de pes corporal en categoria absoluta així com els de dos temps i total olímpic en la de 58, també els sis rècords junior de 53 i 58 i els rècords de dos temps i total olímpic sub-16 que encara manté des de fa 8 anys. En l'àmbit de la Unió Europea també compta amb alguns rècords..>>

Donada lectura a esta part de l'acord, es reclama la presència de la senyora Estefanía Juan Tello perquè l'alcaldeessa li lliure el pergamí i l'impose la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Activitats d'Esports.

Pren la paraula la senyora Estefanía Juan Tello, que indica: << Senyora alcaldessa d'Alzira. Senyor secretari. Senyors regidors, amics i familiars que esteu ací. Molt bona nit.

Pense que la meua dedicació, constància i el meu esforç, s'ha vist recompensada aquesta nit amb la Insígnia d'Or de la Ciutat d'Alzira. Com tots bé sabeu me'n vaig anar molt joveneta a viure a Madrid, a la Residència Joaquín Blume per a formar part de la selecció espanyola. Ja fa onze anys que visc allí, i cada vegada que vinc a Alzira és com si mai me n'haguera anat, perquè note el suport i la calor de la meua ciutat.

Voldria aprofitar per a donar-li les gràcies a Julián Perea, que va ser la persona que amb el seu afecte i suport va aconseguir que jo aplegara onestic. Sense oblidar el meu germà, que va ser ell qui em va iniciar en aquest esport, i com no, a tota la meua família.

Per últim, agrair també a l'ajuntament i a tots els que han fet possible que hui m'hagen atorgat la Insígnia d'Or d'Alzira. Bona nit i gràcies per vindre.>>

Pren la paraula el senyor secretari, que indica: << Així mateix, es concedeix la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat per a l'any 2006, a Andrés Pau Tapias, en la modalitat d'Activitats Diverses.

Andrés Pau Tapias va nàixer a Alzira, en plena guerra civil, en l'any 1938, al si d'una família compromesa en la realització i en la continuació de la festa de Sant Antoni.

Andrés va ingressar en la Comissió de la referida festa en l'any 1952 de la mà de son pare. Es continuava així la tradició familiar de compromís amb el significat de Sant Antoni i en la Comissió que el venera.

Onze anys després, en 1963 es va fer càrrec de la Presidència de la Comissió, responsabilitat que ocupa en l'actualitat i que ha exercit de forma continuada des d'eixa data. És a dir 43 anys de dedicació al principal càrrec de l'entitat.

En l'any 1983 la corporació municipal presidida per Francisco Blasco li atorgà la Insígnia d'Argent de la Ciutat, distinció que li va ser imposada per la regidora Maria Creu Carrió.

En l'any 1989, en el marc del 200 aniversari de la Festa, se li va imposar la Insígnia de Sant Antoni, guardó que, Andrés, té l'honor de ser l'única persona d'haver-la rebut fins a l'actualitat.

Durant els anys de presidència i de dedicació a la Comissió i a la Festa de Sant Antoni, la celebració ha anat adquirint més importància. S'ha passat de 10 festers, quan es va fer càrrec d'eixa responsabilitat, a 62 que en són actualment. Igualment han augmentat els actes commemoratius que es dediquen per al conjunt de la població.

A continuació, la senyora alcaldessa imposarà la Insígnia d'Or de la Ciutat al senyor Andrés Pau Tapias, en la modalitat d'Activitats Diverses, i li lliurarà el pergamí.>>

Pren la paraula el senyor Andrés Pau Tapia, que manifesta: << Bona nit a tots. Excma. senyora alcaldessa i Corporació Municipal. Senyores i senyors. En primer lloc és per a mi com alzireny, un gran honor rebre esta Insígnia que tant representa per a tots els nascuts en esta ciutat.

En primer lloc, vull agrair a la meua família, i principalment a la meua dona, per l'entusiasme que m'han transmés, com també per tota l'ajuda que he tingut dels festers de Sant Antoni any rere any, des que vaig entrar fins a hui que estic presidint. També vull agrair a esta Corporació Municipal haver pensat en la meua persona per esta Insígnia. I també agrair, una vegada més, la col·laboració un any rere any, que he rebut de tots els alcaldes que han hagut i regidors des de 1963, per a realitzar esta festa tan volguda per tot la nostra ciutat.

Esperem que Sant Antoni continue donant la força i harmonia per a col·laborar en el benestar de la ciutat. Moltes gràcies.>>

A continuació, pren la paraula el senyor secretari, que manifesta: << Igualment es condeix la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat per a l'any 2006 a Josep Antoni Fluixà Vivas, en la modalitat de Cultura.

Josep Antoni Fluixà, va nàixer a Alzira l'any 1959. Estudià batxillerat a l'institut Rei En Jaume de la nostra ciutat i, posteriorment, magisteri a l'Escola de Formació del Professorat de la Universitat de València, estudis que acabà en 1980. Per tant, és mestre, professió a la qual s'ha dedicat des que l'any 1983 aprovà les oposicions, i exercí professionalment en diversos centres públics de les localitats de Sedaví, Xàtiva, Senyera, Albalat, Alacant, l'Alcúdia, Carcaixent i Alzira.

En l'àmbit de la docència, a més, s'ha de destacar la seua participació en alguns dels equips directius dels centres on ha treballat, com a cap d'estudis i director, però, sobretot, la seua tasca de formació del professorat, exercida sempre en comissió de serveis a petició de la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana. En este sentit, durant els cursos escolars 1992-93 i 1993-94, va ser assessor del Centre de Professors d'Alzira i obtingué, per al curs 1994-95, una llicència d'estudis per investigar sobre la literatura infantil i juvenil valenciana i sobre les estratègies diverses d'animació a la lectura. Posteriorment, després de treballar sis anys al col·legi públic Alborxí de la nostra

ciutat, tornà a la formació del professorat com a assessor d'Educació Primària, àrea de llengües, al CEFIRE d'Alzira, del curs escolar 2001-02 al 2004-05. En l'actualitat, des del curs escolar 2005-06, ha estat encarregat per la Direcció General del Llibre de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports de la Generalitat Valenciana de portar endavant projectes i activitats de foment de la lectura, majoritàriament a Alzira, gràcies a un acord amb l'ajuntament d'esta ciutat.

Però a la seua vocació educativa s'ha d'afegir, indiscutiblement, la seua afició literària que es manifestà ja de manera clara en la seua adolescència, probablement, per la seua gran passió per la lectura, i l'any 1981, amb vint-i-dos anys, publicà els seus tres primers poemes a l'antologia *Brossa nova. Poetes valencians dels 80*, editada per l'Associació Cultural Universitària de Filologia de la Universitat de València. A aquells poemes inicials prosseguien uns quants més seleccionats a l'antologia *L'espai del vers jove*, publicada per la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, com també quatre poemes més a la revista de poesia *Reduccions*, de Vic. Però no va publicar el seu primer llibre poètic, *Nàufrags sens illa*, fins l'any 1987, i ho va fer, precisament, a Edicions Bromera, l'editorial d'Alzira que feia un any havia fundat amb molta il·lusió el seu amic Josep Gregori.

No obstant esta dedicació inicial a la poesia, amb posterioritat, probablement per la confluència i unió de totes les seues diverses vocacions, aficions i dedicacions, començà a escriure narracions per a xiquets i xiquets, gènere al qual pertany la major part de la seua producció literària. En este aspecte podem dir que, a hores d'ara, és ja autor de nou obres de narrativa infantil: *Gratacelònia*, publicada l'any 1990 i traduïda al basc, *Viatge al país dels cocòlits*, del 1992 i traduïda al castellà, *Pere i el ratolí Pirulí*, publicada l'any 1994 i reeditada en 2004, *El poble de Llepamelós*, l'any 1995, *El pirata naufragat*, conte aparegut l'any 1998 i traduït al castellà, gallec i basc, *El misteri de la cripta ibèrica*, novel·la infantil de l'any 2000, *La reina Ataülfa*, en 2001, i els contes per a primers lectors titulats *El cap màgic*, de 2004, i *La narradora del desert*, de 2005, publicats els dos últims també en castellà, gallec i basc.

Però la narració per a xiquets i xiquetes no ha sigut la seua única dedicació a l'escriptura, ja que no ha abandonat mai la poesia per a adults i l'any 1999 publicà el seu segon llibre de poemes titulat *L'estel fugaç*. A més, com a poeta, ha sigut seleccionat al llibre publicat per la revista *Abalorio* de Sagunt, en homenatge a Santiago Bru i Vidal, en l'antologia *Poemes d'un segle. Poesia occidental del segle XX*, d'Edicions 96 i en el llibre col·lectiu *Cua de bou*, publicat per l'editorial Proa de Barcelona. Finalment, no hem d'oblidar les seues provatures en altres gèneres, com ara la narració breu d'adults, amb el conte titulat «La màscara», publicat a la revista *Àrnica*, i la narració juvenil, amb «Un cap de setmana a les Valls d'Àneu», dins del llibre *La vall dels Nabius*, o el teatre infantil amb l'obra *La ciutat dels gratacels*, escrita amb Xaro Vidal, i amb la qual va rebre el Premi de la Crítica de l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana de l'any 2004 al millor llibre infantil, i, fins tot, l'entrevista i el reportatge amb el llibre titulat *Pastisseria Llopis. 25 anys en l'art del bon gust*, publicat este mateix any 2006.

Per altra banda, el seu treball com a escriptor no es queda reduït només a la ficció, ja que ha escrit més de cent articles i assajos de crítica literària en periòdics, revistes i llibres. En este camp hem de destacar les seues introduccions a les obres *Tirar les cartes i altres contes*, de Josep Gregori; *Ser Joan Fuster. Antologia de textos fusterians* de Joan Fuster; *Rosa Vermell i l'amant que arribà de l'est*, de Josep Lluís Seguí; com també els distints articles i entrevistes relacionats amb l'obra d'Isabel-Clara

Simó i l'estudi sobre «El conte i al narrativa curta al País Valencià. Panorama breu de la situació actual (1973-2003)», publicat a la revista *Aiguadolç*. A més, de manera puntual ha publicat a revistes i periòdics com, per exemple, *All-i-oli*, *Levante*, *El País*, *Las Provincias* i *Lletres Valencianes*, com també, en els últims anys, al llibre de la Falla Plaça Malva.

Digne de menció és, sens dubte, un altre aspecte del seu treball que unix la seua dedicació docent a la dels llibres: les seues publicacions de caràcter didàctic. En este àmbit és autor de més de vint propostes de treball o guies de lectura relacionades amb llibres, a més d'autor, coautor i director d'una vintena llibres de text d'editorials com Ecir, Voramar i Bromera, i autor també d'articles pedagògics relacionats, sobretot, amb el foment de la lectura, tema en què és, en l'actualitat, un expert reconegut i en el que es donà a conèixer, sobretot, l'any 1995 quan la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana li publicà el llibre *Jocs i estratègies d'animació a la lectura*, que s'ha convertit en un referent continuadament citat per experts i professors universitaris. Des d'aleshores, ha impartit nombrosos cursos i conferències sobre el tema en una gran part de ciutats valencianes com Alzira, Sueca, Cullera, Carcaixent, Carlet, València, Torrent, Castelló, Vila-real, Alacant, Benidorm, Ontinyent, entre moltes altres.

Però, sobretot, s'ha de fer constar que tota la seua activitat professional no s'entendria del tot sense la seua col·laboració i dedicació a Edicions Bromera, editorial a la qual li deu una gran part de la seua trajectòria intel·lectual. En esta empresa alzirenya ha fet quasi de tot: assessor editorial i lector des del començament, l'any 1986, membre de nombrosos jurats –especialment els convocats dins dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira–, membre del consell assessor de l'editorial Algar i, sobretot, és, des de l'any 1990, director de la col·lecció «El Micalet Galàctic», que amb vora cent trenta llibres s'ha convertit, indiscutiblement, en la col·lecció de literatura infantil més important de les que s'han fet mai en valencià, gràcies a la qual s'han aficionat a llegir en la nostra llengua nombrosíssims xiquets i xiquetes. Precisament, ha sigut esta última activitat la que va fer que Josep Gregori, l'editor de Bromera, confiara amb ell per a portar endavant la direcció d'una nova entitat creada l'any 2002, la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura amb la qual ha portat a cap, en pocs anys, una quantitat bastant notable d'activitats, fruit, com ell mateix reconeix, de la col·laboració entusiasta de moltes persones, entitats i institucions.

Finalment, és obligat manifestar que una gran part del seu treball ha tingut sempre Alzira com a centre i com a referent. Per tant, no resulta gens estrany, des de fa anys, veure'l participar activament en la vida cultural del nostre poble com a organitzador d'una gran quantitat d'actes, cursos, presentacions de llibres, tertúlies literàries i, sobretot, veure'l actuar com a coordinador dels Cicles de Conferències dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira que fa ja dotze anys es fan al voltant de la celebració. Per tot això, en els últims tres anys ha començat a rebre distincions en reconeixement del seu treball, com ara, a més del Premi de la Crítica, el Premi Murta 2005, concedit per l'Associació Cultural Bloc de Progrés Jaume I d'Alzira i el Bloc Nacionalista Valencià, la Insígnia d'Argent de la Junta Local Fallera d'Alzira també en 2005, i, ja enguany, ha sigut nomenat de Faller d'Honor Especial de la Falla Plaça Malva i, en juny, va rebre el Premi d'Honor de l'Associació de Bibliotecaris Valencians 2006.

La senyora alcaldessa imposarà la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat al senyor Josep Antoni Fluixà Vivas, i li lliurarà el pergamí en la modalitat de Cultura.>>

Pren la paraula el senyor Josep Antoni Fluixà Vivas, que manifesta: << Senyora alcaldessa d'Alzira, Elena Bastidas, regidores i regidors de l'Excm. Ajuntament. Senyores i senyors. Amics i amigues. Bona nit.

Sens dubte, és per a mi una tasca realment complicada concentrar ara, en unes poques paraules, tota la força esclatant de les emocions, dels records i de les vivències que he tingut el gran goig d'experimentar des que em vau comunicar la concessió de la Insignia d'Or de la Ciutat d'Alzira, gravada ja per sempre més en la memòria. Des de la sorpresa inicial fins a l'alegria de hui, de compartir amb la família, els amics i tots els que esteu ací presents. Però, de tots els sentiments hi ha un que indiscutiblement he de manifestar en primer lloc: el meu profund i sincer agraïment a les persones de la Corporació Municipal que, com a representants del poble d'Alzira, heu tingut l'acord generós de concedir-me una distinció tan gran i valuosa per la prestigiosa trajectòria dels guardonats en anys anteriors. Vos he de donar, per tant, les gràcies i ho vull fer i ho faig d'una manera senzilla, perquè sou vosaltres els qui em premieu amb un reconeixement i un honor que jo, en absolut, puc atorgar-me l'arrogància de considerar merescut.

Els premis, i aquest ho és, com he dit ja en alguna altra ocasió, no s'han de buscar mai. Ni hem de pensar que ens els mereixem. Ens els han de donar, si és que els altres ho consideren oportú, però nosaltres només hem de treballar, dia a dia, amb l'única satisfacció del treball ben fet: és a dir, amb el deure d'aspirar en tot moment a fer la nostra activitat laboral, intel·lectual, social i ètica de la millor manera possible. Per això, el meu primer sentiment és, ha estat i serà sempre, el de gratitud que, a través vostre faig extensible a tota la ciutat d'Alzira.

I el segon, evidentment, ha de ser el d'estima. Un sentiment que, per fortuna, ens allunya sempre de l'egoisme, de la vanitat, del narcisisme de creure'ns superiors i pensar que tots tenen l'obligació de vanagloriar a tothora els nostres actes. L'estima ens ha de fer, i ens ha de fer humils, perquè no som res si no comptem amb els altres. Per això, sempre he pensat que tots els premis, fins i tot els més ben donats, són injustos, perquè si es donen a un col·lectiu, sempre hi ha al darrere unes persones concretes que mereixerien de ser-ne recompensades, i si es donen individualment, sempre hi ha altres persones que han fet possible que el guardonat ho siga. I aquest és, sens dubte, el meu cas. Perquè hui ací no podria estar el nét del matalafer del carrer del Colmenar si no haguera decidit compartir el seu amor i la seua vida amb l'Eugènia del carrer d'Hernán Cortés. No és cap tòpic, sinó realitat. Sense la meua dona, sense la seua comprensió i estímulo decidit, jo no hauria pogut fer mai les coses que he fet. Quantes hores d'esplai compartit ha sacrificat per deixar-me treballar en faenes de més que dubtosa rendibilitat econòmica! Quantes vegades ha despertat en mi il·lusions que s'esmoreïen i m'ha reviscolat esperances que es diluïen en el temps! I, a canvi, només m'ha demanat, molt de tant en tant, unes paraules, un poema que, per cert, li vaig fer ja fa alguns anys, i que em permetré ara i ací de citar en els seus primers versos:

<< T'estime amb la força irrefrenable dels vents
que travessen les muntanyes i les planes,
amb el so, sempre impetuós, de l'eco
constant d'una mar embravida>>

Per sort, ella no n'és l'única. He comptat amb l'ajuda de moltes altres persones a les qui estimo i gràcies a les quals puc dir que hui rep la distinció més important de la meua vida. Començant, com és natural pels meus pares, la meua filla, la família més

extensa de tios, cunyats, cosins i nebots; passant pels amics i les amigues, i acabant amb els nombrosos col·laboradors amb qui he tingut el plaer de treballar: mestres, bibliotecaris, psicopedagogs, escriptors, tècnics municipals de cultura i educació, i un llarg etcètera impossible d'anomenar. Sóc ben conscient, i hui més que mai, de la seua aportació. Per això, a ells els correspon una gran part d'aquesta Insígnia d'Or que rep amb modèstia i que, en el trosset que em correspon, vull encara compartir.

Ignore els motius concrets que vos van fer pensar que jo podia merèixer la distinció de què em feu l'honor per l'àmbit cultural, però estic segur que, entre altres aspectes, heu tingut en compte la meua tasca a Edicions Bromera, l'editorial d'Alzira que enguany ha complit els seus primers vint anys i que s'ha convertit en un referent indiscutible de la cultura valenciana, com també la que porten davant, des de fa menys anys, a la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura, representada hui ací pel meu amic i membre del seu patronat, Enric Lluch. Tant l'una com l'altra es mereixen que compartisca amb elles i amb tot el personal qui hi treballa, el meu premi. Una decisió, aquesta, la de compartir, que sempre m'ha fet admirar a aquelles persones que l'exercien en ser recompensades amb qualsevol guardó, pels motius que es poden extraure ja de les meues paraules anteriors i perquè crec que és una actitud d'estricta justícia.

I, si vos he de ser sincer, és l'única cosa que m'ha preocupat un poc des del primer moment en què em vaig assabentar de la concessió de la Insígnia. Perquè, si em permeteu una xicoteta xafarderia i també, per què no, una miqueta de vanitat personal, contrarestada amb ironia, vos diré que en més d'una ocasió, no sé si amb bona o mala intenció, hi ha hagut persones que m'han comentat: "I a tu encara no t'han donat la Insígnia d'Or?". Davant la insinuació sempre he reaccionat amb una actitud en què deixava ben clarament que no hem considerava en absolut menyspreat, ni ignorat pel meu poble, sinó tot el contrari, perquè, de fet, jo ja l'havia, o millor dit, l'he rebuda en diverses ocasions. Recordava en aquest sentit l'anècdota protagonitzada per Carlos Fuentes, quan en vespres de la concessió del Premi Nobel de Literatura, els periodistes que l'envoltaven, potser per furgar en la suposada petulància dels escriptors i dels artistes, li preguntaren si considerava que li l'havien d'atorgar a ell el premi. L'escriptor mexicà, aleshores, els deixà a tots perplexos en contestar que ja li l'havien concedit. "Quan?", exclamaren, mentre segurament tractaven de fer-ne memòria inútilment. "Quan li'l donaren a Gabo!", va ser-ne la resposta, i és cert, perquè, com tots els premis que es concedeixen a una persona, se sap també que aquesta els ha de rebre en representació de moltes altres i, per això, en rebre el Premi Nobel Gabriel García Márquez ho feu en nom de tota una magnífica generació d'escriptors hispanoamericans.

El problema en aquest sentit el tenia ara jo. En nom de qui anava a compartir la Insígnia de la Ciutat d'Alzira, si ja se m'havien avançat els meus amics? El meu amic Josep Gregori, en ser-li concedida, va dir que l'assumia en nom d'Edicions Bromera i, per tant, també me la concedien a mi. Ja la tenia. Però no content amb això, en arribar-li el torn al també amic Juli Peretó, aquest la va fer extensible en el seu parlament a tota una generació de gent d'Alzira que ell i jo compartim. La rebia per segona vegada. I, a penes fa uns anys, l'altre amic, Josep Ballester, ressaltava que la seua distinció era el reconeixement de tots els escriptors del nostre poble, entre els quals, almenys ell, m'hi incloïa. Com podia sentir-me'n exclòs i poc recompensat per la meua ciutat? Resultava del tot impossible, sense pecar de desagrat. No feia falta, per tant, el meu nomenament de hui per sentir-me ja profundament valorat.

I, no obstant això, quan em telefonà l'alcaldeessa d'Alzira per comunicar-me l'acord, se'm va posar un nuc a la gola i em van faltar les paraules perquè vaig pensar en els meus pares, en la indescriptible satisfacció que sentirien i en l'orgull que això els suposaria. I precisament ha estat aquesta, la primera sensació, la que m'ha fet decidir a rebre hui ací, a la sala de plens de l'Ajuntament d'Alzira, el premi que em concediu en nom d'ells. Sí, en nom dels meus pares, Pepe i Consuelo, i en nom dels pares de Josep Gregori, de Juli Peretó, de Josep Ballester, i dels altres guardonats que en són molts de la meua mateixa generació, com per exemple Aurelià Lairón i Francesc Palau, entre altres, perquè ells, els nostres pares, han estat una generació exemplar que no ha tingut encara el reconeixement que es mereix. De fet, per edat, a tots nosaltres, als qui he citat ja, ens hauria correspost més be començar a rebre aquestes Insígnies quan, almenys, la barrera dels cinquanta estiguera ja ben franquejada i no abans. Però sens dubte, si ens han començat a homenatjar tan prompte com a referents culturals, és perquè, amb honroses excepcions, les anteriors han estat unes generacions sacrificades: unes generacions que han viscut en unes circumstàncies històriques difícils que no van fer possible el seu adequat creixement i enriquiment personal i cultural.

Fa a penes unes dies la meua mare conversava amb mi a propòsit d'un èxit acadèmic aconseguit per la meua filla i em comentava que moltes vegades, per les nits, no podia dormir pensant amb alegria totes les coses bones que la vida li havia concedit i en com es meravellava que d'una dona tan ignorant -això ho diu ella, és clar- hagueren pogut eixir uns descendents tan espavilats. Ella a penes si en sap de lletra, perquè no va anar quasi a l'escola. "Els meus germans majors sí, encara que tampoc molt, i al menut, com que era xic, després de la guerra, li posaren un mestre que venia a casa per que s'ensenyara a escriure. A mi m'enviaren a cal sastre a cosir i encara algú deia que em criarien com una senyoreta!". Però, sobretot, em va sorprendre la seua conclusió final: "Si fora hui no ho permetria". Les seues paraules em van donar, una vegada més, tota una lliçó. La mateixa lliçó que, dia a dia, ens van saber donar tota aquesta gent silenciosa que, amb el seu esforç i la seua decidida voluntat de progressar, van saber transmetre'ns als seus fills i filles que el treball ben fet sí que importa, com també l'honestedat de tot allò que fem.

Rep, en conseqüència, amb orgull la Insígnia d'Or de la Ciutat d'Alzira en nom de tots ells. I ho faig no només com a tribut, ni com a record enyoradís d'una època passada, sinó, sobretot, com a bandera d'una actitud exemplar que crec que hui fa falta que siga imitada per moltes famílies: la cultura i els valors de solidaritat, treball ben fet, esforç i compromís personal, entre molts altres, no són aspectes gratuïts i residuals, sinó essencials de les persones, si és que volem, naturalment, encarar el futur amb garanties d'èxit. Jo així, modestament, ho crec i he tractat de transmetre-li-ho a la meua filla, i de moment, puc dir-ho amb orgull de pare, n'estic satisfet. Ella, Alba Fluixà, i la gent de la seua generació són el futur i a ells els correspondrà, si és que ho fem bé, donar-nos les gràcies.

Unes gràcies que jo, aquest humil nét del matalafer del carrer del Colmenar -ja sabeu, qui perd els orígens perd la identitat-, vos vull tornar a donar. Res més i enhorabona també a tots els altres guardonats, Estefania Juan, Andrés Pau i Adispac, perquè amb la seua important tasca, duta a terme en els seus àmbits respectius, per a mi són uns magnífics companys de viatge en aquesta nit inoblidable.>>

A continuació, pren la paraula el senyor secretari, que manifesta: << Finalment, es concedeix la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat d'Alzira per a l'any 2006, a l'associació

de famílies de persones amb discapacitat intel·lectual d'Alzira i comarca (ADISPAC), en la modalitat d'Humanisme.

La primera Junta Directiva de l'Associació de Pares d'Alumnes del Col·legi d'Educació Especial d'Alzira es va constituir el 6 de desembre de 1975. El primer president va ser el senyor Enrique Hernández Sanchis i era directora del col·legi la senyora Mª Nieves Juan. En la primera Junta ja apareixen noms que després serien pioners del Centre Ocupacional de la Ribera com Carmen Belsa i Josefa Gramaje, i els senyors José Canet, José Copete i Esteban López.

Comença a funcionar el Taller Ocupacional en una aula magatzem de 40 m² en les instal·lacions del Col·legi Públic d'Educació Especial d'Alzira, c/ Ronda d'Algemesí (edifici que havia sigut edificat per a estació d'autobusos). El Taller Ocupacional compartia aquestes instal·lacions amb els alumnes del col·legi.

Dos anys després, és elegida presidenta la Sra. Mª Teresa Martinez Motilla i apareixen ja en la seua Junta Enrique Folgado, Joaquín Ferragud i José Mª Balaguer.

En 1980 l'associació impulsa i és membre fundador de la Coordinadora de Centres Ocupacionals i adquirix una nau per a les seues activitats. En el mateix any es rep la primera subvenció de l'IMSERSO i accepta el treball ofert per Hilaturas Presencia per a operaris del Taller.

En la dècada dels 80 l'Associació segueix la seua expansió. Es caracteritza per l'entrada de nova gent en la Junta, Pedro González és president, en companyia d'altres membres nous com Bernardo Gregori, Francisco Company, Enrique Boch, Joaquín Ferragut, Alvaro Rosell i José Luis Asín, que exercix el càrrec de tresorer dels dos centres.

Patix els efectes de la pantanada i participa en activitats com la Fira Internacional de València, i a l'abril de 1986 és elegit president Bernardo Gregori. A més, l'Associació rep el premi Arc Iris dels mitjans de comunicació social de la comarca per la seua labor humanitària amb les persones amb discapacitat intel·lectual, a més d'altres importants activitats en el seu àmbit d'actuació.

De 1990 a 2000 l'Associació impulsa nombroses activitats, entre elles la primera lliga de bàsquet entre centres ocupacionals d'àmbit comarcal, embrió de la lliga de bàsquet organitzada per la Coordinadora de Centres Ocupacionals del País Valencià. (COPAVA) sota el patrocini de Special Olímpics Espanya i participa en les olimpíades organitzades per l'esmentada organització.

Al setembre de 1992 es redacta la primera acta com a Associació de Discapacitats Psíquics d'Alzira i comarca, ADISPAC, la qual cosa suposa la separació de les dues associacions: l'Associació de Mares i Pares d'alumnes del Col·legi Públic d'Educació Especial Carmen Picó i ADISPAC com a associació del Centre Ocupacional La Ribera.

Al maig va participar també en la marató televisiva de Canal 9.

Al desembre de 1996 és elegit president el senyor Ernesto Sarrión, i als senyors Vicente Martínez, Rafael Piquer, Salvador Carrascosa i Vicente Ribera en diferents llocs de la Junta Directiva.

En l'any 2001 l'Ajuntament va concedir a ADISPAC el solar i l'estructura del solar del carrer Trinitat Redal – Pont de Xàtiva per a construir la Residència Sant Judes.

També en el 2003 els professionals del Centre Ocupacional participen en l'estudi i realització de la investigació sobre el "Model d'Avaluació i Registres per a persones amb discapacitat intel·lectual", patrocinat per COPAVA.

Al novembre d'engany se celebra a Alzira la "Trobada Autònoma de famílies de persones amb discapacitat intel·lectual" a la qual assisteixen 150 representants de diferents entitats per a tractar el tema: "Afectivitat i sexualitat de les persones amb discapacitat intel·lectual".

ADISPAC, com a entitat subvencionada per la Generalitat Valenciana i l'Ajuntament d'Alzira, en el seu Centre Ocupacional la Ribera i amb l'equip format per catorze professionals, ha atés durant estos anys 139 persones amb discapacitat intel·lectual adultes. Cap família veïna d'Alzira i de la zona d'influència del Centre Ocupacional ha quedat sense ser atesa i a totes elles els han oferit el suport ocupacional per als seus fills i filles. Només ara comença a haver-hi alguna sol·licitud en temps d'espera, per la qual cosa, ADISPAC vol ampliar el Centre Ocupacional amb dos unitats per a majors de 45 anys en els terrenys adquirits en el Polígon de la Carretera d'Albalat.

Durant estos últims anys, ADISPAC ha rebut la solidaritat de l'Associació Empresarial i Comercial d'Alzira, així com, del món faller, de les Confraries de la Setmana Santa Alzirenya i d'un bon grapat d'entitats culturals, econòmiques i socials de la nostra ciutat.

La senyora alcaldessa imposarà al senyor Ernesto Sarrión Llinares, president d'ADISPAC, la Insígnia d'Or amb l'Escut de la Ciutat en la modalitat d'Humanisme i li lliurarà el pergami acreditatiu de la distinció.>>

Pren la paraula el senyor Ernesto Sarrión Llinares, que manifesta: << Bona nit a tots. Senyora presidenta de l'Excm. Ajuntament d'Alzira, Elena Bastidas. Senyores i senyors regidors, i senyores i senyors representants d'entitats socials, culturals, festives i esportives. Senyors i senyores, amics tots.

Vull saludar-los i agrair-los, en nom de tota la família de l'Associació ADISPAC, famílies amb persones amb discapacitats, i professionals, este reconeixement de la concessió de la Insígnia d'Or de la nostra ciutat.

Quan vaig entrar com a president de la Junta Directiva ADISPAC, ja vaig indicar a tots els col·laboradors de la nostra associació, que volia ser un president disposat a ajudar i a rebre ajuda per a millorar la qualitat de vida de les nostres filles i fills amb discapacitat intel·lectual. I hui, al rebre esta distinció, no puc oblidar a totes aquelles persones que ja em van precedir des de l'any 81 en la creació i superació del Centre Ocupacional La Ribera. Vull senyalar aquelles persones que m'han precedit en la presidència i a les quals vull fer participes d'esta distinció. El senyor Enrique Hernández,

senyora Teresa Martínez Motilla, el senyor Pedro González Pérez i el senyor Bernardo Gregori Pelufo.

Vull també reconèixer públicament amb un record especial i com un dels grans motors de la nostra associació, al senyor José Canet García.

Juntament amb ell totes aquelles persones que han format part de les diferents juntes directives i comissions de treball durant vint-i-cinc anys. També vull que esta distinció siga dedicada a tots els professionals de la nostra associació que han format i formen part de l'equip professional del qual ens sentim molt orgullosos, en especial a la primera directora del col·legi d'Educació Especial, María Nieves Juan, per confiar aquest projecte en les nostres mans.

Però sobre tot, vull que esta distinció siga per als que són els vertaders protagonistes de tot el nostre esforç, a les persones amb discapacitat intel·lectual a les que durant estos vint-i-cinc anys hem volgut atendre amb l'ajuda de les institucions públiques i privades per a dignificar la seua vida i fer-los partícips de la seua integració en la nostra societat.

Cap família que ha acudit a la porta d'ADISPAC demanant atenció ocupacional per als drets dels seus familiars ha quedat sense ser atesa, i hem procurat sempre donar-li una orientació i un assessorament personalitzat.

Ja teníem pensat continuar treballant per la millora del nostre centre ocupacional i així assegurar el futur de les persones amb discapacitat intel·lectual de la nostra ciutat. Però al rebre esta distinció estem doblement obligats a continuar en el nostre interès, la modernització del nostre centre ocupacional, la construcció d'una residència amb ajudes i la creació d'un equip per a impulsar el treball per al suport de les persones amb discapacitat intel·lectual en les empreses de la nostra ciutat. I la creació d'un consorci alzireny que unisca totes les iniciatives per a treballar a favor de les persones amb discapacitat i per als nostres projectes de futur.

I abans d'acabar, vull felicitar als guardonats d'engany, comunicar-los que ens sentim molt satisfets i orgullosos d'ells en l'acte de distinció més important que té la nostra ciutat.

Senyora alcaldessa, regidors, regidores, després de tots els reconeixements rebuts enguany, que tenen la importància i la satisfacció per a ADISPAC en el 25 aniversari, tindre la màxima consideració per a la nostra ciutat, per la qual cosa vull donar-li les gràcies a tots per comprometre'ns des d'Alzira per a continuar treballant amb criteris científics dins del moviment socioeducatiu de FEAPS i amb molta calor humana per la qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual i de les seues famílies. Moltes gràcies a tots.>>

Pren la paraula la senyora alcaldessa-presidenta, que manifesta: << Moltes gràcies per les seues intervencions, senyor Fluixá, senyor Pau, senyora Juan i senyor Sarrión.

Corporació municipal, alzirenys i alzirenyes.

Este plenari emotiu tanca una jornada d'actes on es fa patent el nostre reconeixement a fets significatius del passat, a personalitats o entitats significatives del present, deixant la porta oberta un altre any a una nova representació de tota la societat alzirenya que segueix construint el futur.

Som un poble que té molt present la tradició, a qui li importa molt la seua identitat i singularitat, les quals també es veuen reflectides en les persones a les que estem rendint homenatge.

Associacions com la d'ADISPAC, són exemple de com la nostra societat avança i com hi ha persones encarregades d'oferir una qualitat de vida millor a aquells que ho necessiten. Este centre, en els vint-i-cinc anys que porta de funcionament, ha atés a centenars de persones amb discapacitat intel·lectual, sense deixar d'atendre a cap persona o família que ho necessitara. És en estos moments, quan ja comença a existir alguna sol·licitud en llista d'espera. Per este motiu, ADISPAC vol ampliar el seu centre ocupacional amb dues unitats per a majors de quaranta-cinc anys. Als seus responsables, moltes gràcies per la seua llavor. Treballar per als altres, és un dels millors exemples per als alzirens del futur.

També la ciutat d'Alzira vol fer un reconeixement a Josep Antoni Fluixá dins del món de la cultura. Ell, des de molt jove, ha demostrat la seua passió per la literatura en les seues publicacions, en els anys dedicats a l'ensenyament i també a la seua investigació sobre la literatura infantil i juvenil valenciana, així com les diverses estratègies d'animació a la lectura. Moltes gràcies, pel seu treball, especialment pel que fa al foment de la lectura en la nostra ciutat i per tot el seu esforç en este àmbit, contribuir a que els xiquets, joves i adults d'Alzira siguen millors a través de la lectura, és una cosa que mai agraiem suficientment.

Amics i amigues, les tradicions i les festes estan molt arrelades a Alzira, i un exemple és la celebració de la festivitat de Sant Antoni. El president d'esta Comissió, Andrés Pau, ha arreplegat la tradició de son pare i des de l'any 1963 és el seu president. Ja ha rebut anteriorment diferents reconeixements i durant els anys de la seua presidència la festa ha augmentat i s'ha promocionat de manera notable, tant en el nombre de membres com en el d'actes. És per este motiu pel qual volem agrair-li la seua implicació per fer que Alzira sàpia mirar al futur sense perdre les tradicions més populars i estimades.

De tots és sabut que hi ha un àmbit en què Alzira és reconeguda dins i fora de les nostres fronteres, i eixe és, precisament, l'àmbit esportiu. També sabem que un dels esports que més ens relaciona en èxits és l'halterofília. Estefanía Juan és un exemple per la seua disciplina dins del món de l'halterofília, una pràctica que li ha reportat diferents i importants títols tot hi la seua joventut. Esta jove alzirenya té, per tant, encara un futur per davant molt prometedor, i gràcies al seu esforç el nom de la nostra ciutat és més reconegut. Moltes gràcies per portar el nom d'Alzira en els seus campionats.

Amics i amigues. Servisquen els quatre com a exemple. Reconeguem hui ací els seus mèrits i aprenguem d'ells per a aconseguir ser any rere any una ciutat cada vegada més emprenedora i amb més projecció de futur. Una Alzira que sense perdre identitat camine cap al futur seguint projectant-se cap a l'exterior, tal i com estem fent en estos moments.

Com cada 30 de desembre, en este acte, hui, tots ens sentim més orgullosos de ser alzirenys i alzirenyes gràcies a vosaltres.

En nom de la Corporació Municipal, en nom de tota la ciutadania d'Alzira, una vegada més, moltes gràcies i enhorabona.

Bona nit.>>

La senyora alcaldessa invita als homenatjats a firmar en el Llibre d'Or de l'Ajuntament d'Alzira.

I no havent altres assumptes de què tractar, la presidenta va donar per acabada i alçada la sessió, a les vint-i-dos hores i deu minuts del dia de la data, de la qual, com a secretari, certifique.

PLE NÚM. 25, DE 30-12-06

ÚNIC.- IMPOSICIÓ D'INSÍGNIES D'OR AMB L'ESCUT DE LA CIUTAT D'ALZIRA DE L'ACTUAL ANY
2006..... 2